

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa Miasta W.
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie (...)
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 października 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 stycznia 2021 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz powoda od pozwanego kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie

podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

Skarżący przedstawił zagadnienie prawne pytając, czy budowa i utrzymanie drogi krajowej przebiegającej przez miasto na prawach powiatu zawsze będzie stanowić zadanie zlecone z zakresu administracji rządowej, czy też dopuszczalne jest dokonanie ustaleń, że jest to zadanie własne (służące przede wszystkim społeczności lokalnej)?

Przedstawiając to pytanie skarżący, w konsekwencji, dąży do uzyskania odpowiedzi na pytanie kto ma obowiązek pokrycia odszkodowania za wywłaszczoną na potrzeby drogi i na rzecz Skarbu Państwa nieruchomość stanowiącą własność miasta na prawach powiatu - Skarb Państwa jako za zadanie zlecone, czy miasto na prawach powiatu jako za zadanie własne.

Skarżącemu umknął aspekt, że dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo uzasadnione jest jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane funkcje publicznoprawne. Pomija on zasadniczy kontekst sprawy o charakterze publicznoprawnym wynikający z art. 21 Konstytucji RP, zgodnie z którym Rzeczpospolita Polska chroni własność i prawo dziedziczenia a wywłaszczenie jest dopuszczalne jedynie na cele publiczne za słusznym odszkodowaniem. Było niesporne, że Wojewoda (...) decyzją z dnia 3 stycznia 2006 r. stwierdził nabycie przez Skarb Państwa własności nieruchomości stanowiącej uprzednio własność powoda oraz ustalił wysokość odszkodowania. Odszkodowanie powinien wypłacić podmiot, który uzyskał prawo, a jeżeli prawo wypłaty odszkodowania spoczywa na Prezydencie miasta jako zarządcy drogi,

to nie oznacza to, że jest on zobowiązany do jego pokrycia z własnych środków budżetowych jednostki wobec nie przekazania dotacji celowej na ten cel, mimo przekazania takich dotacji na rzecz osób fizycznych, których nieruchomości podlegały wywłaszczeniu. Jednostka samorządu nie może sama pokrywać odszkodowania wywłaszczeniowego należnego jej od Skarbu Państwa z dochodów własnych. Dochodami jednostek samorządu terytorialnego są ich dochody własne oraz subwencje ogólne i dotacje celowe z budżetu państwa przeznaczone właśnie na pokrycie takich wydatków. Z tych względów kwestie zarządu drogami, pełnienie funkcji inwestora czy służenia drogi potrzebom lokalnym w świetle powyższego nie mogą mieć przesądzającego znaczenia. Trudno w tym przypadku doszukać się konfliktu zasad prawnych czy wartości, które mogłyby stanowić istotną podstawę zagadnienia prawnego.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 2 ust. 6, § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018 r., poz. 265).